

ΝΑ ΖΗ ΚΑΝΕΙΣ Η ΝΑ ΜΗ ΖΗ;

ΙΣ τὸν κήπον τοῦ Ζαπ-
πείου.

Τὰ φύλλα πίπτουν χλω-
μά. Ὅπισθεν τοῦ Παρ-
θενῶνος δακτύλιοι κα-
τακόκκιντοι ἐναλάσσουν
σχῆμα μετὰ ἀραιὰ νέφη,
ἀναιδῶς συμπλεκόμενοι.

Ἡ Νιόβη, Τευτονίς
διδασκάλισσα, ῥεμβάζει
ἐπὶ ἐνὸς πάγκου. Μοιράζει τὰ βλέμματά της μεταξὺ
τοῦ στερεώματος καὶ τοῦ μονάκριβου χρυσοῦ σειρη-
τίου τοῦ πιλῆχιου τοῦ ἐξ ἀποστάσεως ἐνεδρεύοντος
ἀξιωματικοῦ.

Καὶ τί δὲν σκέπτεται! Εἶνε μίξ καὶ αὐτή, ἡ ἐκα-
τομμυριοστή, θηρεύτρια τῆς Χαράς τοῦ Γκαίτε.

Ἐρρέμβασε, ἐρρέμβασε... μέχρι... συναχώματος.

Καὶ... ἔφυγε μετὰ τὰ δύο παιδάκια τὰ ὁποῖα συνώ-

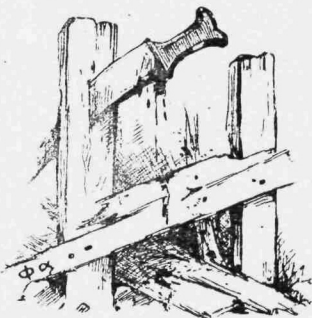

δευε, ὅτε τὸ βάρος τῶν ἐνδυμάτων της τῆς φαίνεται
ἐλαφρότερον.

ὦ, ὁ ἔρως τὰ πάντα ἐλαφρύνει!

Ἀργὰ μόνον, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἀπέστειλε
διὰ λούτρου μίαν ἐπιστολήν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἤρχιζε
μετὰ τὸ: «Νὰ ζῇ κανεῖς ἢ νὰ μὴ ζῇ;» καὶ ἠθέλησε
νὰ ἀμείψῃ τὸ χαμίτι, ἀνεκάλυψεν ὅτι τῆς ἔλειπε τὸ
πορτοφόλι, καὶ ἐπέστη ὅτι καλὸν εἶνε νὰ ζῇ κα-
νεῖς, ἀλλ' ὅταν κάμνῃ κόρτε, καλλίτερον εἶνε νὰ
βλέπῃ καὶ τὰ θυλάκια.

Η ΧΟΡΔΗ

πλατεῖα τοῦ θεάτρου
γεμάτη.

Ὅλοι ὠμολόγουν
ὅτι τὸ κονσέρτο τῆς
ἐσπέρας ἐκείνης ἦτο
ἀπὸ τὰ ἐπιτυχέ-
τερα.

Ἀνυψώθη ἡ αὐ-
λαία καὶ ἐνεφανίσθη
ὁ περίφημος βιολι-
στής. Ὑπεκλήθη μὲ τὴν ἀρετὴν ἀδεξιότητα ἥτις χα-
ρακτηρίζει τοὺς συμπατριώτας του Γερμανοὺς, ὕ-
ψωσε τὸ βιολί του, δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ πόσες λίρες
ἐστοίχιζε, καὶ τὸ ἐτοποθέτησε ἀριστερὰ μεταξὺ τῆς
σιαγόνης καὶ τοῦ ὅμου καὶ ἤρχισε νὰ παίζει μετὰ μίαν
γλυκυτάτην θωπεϊάν. Τὸ ἀκροατήριον ἐκρέματο
ἀπὸ τὸ δοξάρι τοῦ καλλιτέχνου.

Αἱ μελωδίαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας. Ἄλλοτε ἀργὰ.
ἄλλοτε γλήγορα, ἀπέδιδε μετ' ἐξόχου τὴν ἐσπέραν
ἐκείνην ἐμπνεύσεως μίαν ῥαψωδίαν τοῦ Λίστ.

Εἰς τὰ παρασκήνια διάφοροι συνάδελφοι καὶ
ἐπισκέπται συνωθοῦντο διὰ νὰ καμαρώσουν τὸν
διδάσκαλον.

Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ παρασκήνια ἦτο καὶ ἡ κυρία
τοῦ καλλιτέχνου, Βοεμὶς, συναρπάζουσα ἡ μᾶλ-
λον δολοφονοῦσα ψυχὰς μετὰ ἡμίσειαν ἀκτῖνα βλέμ-
ματος. Καὶ ἦτο ἀφοσιωμένη εἰς τὸν θρίαμβον
τοῦ ἀνδρός της.

Ἄλλ' ἡ μουσικὴ ἡ ὁποία κατευανάξει τὰ νεῦ-
ρα καὶ καθυποτάσσει τὰς αἰσθήσεις, δὲν ἐπενήρ-
γησε καθόλου εἰς τὸν Τιτίκον, δανδὴν πρώτης
τάξεως καὶ... ἀταξίας. Ἀλειμένος μετὰ μῦρα
ἐγγώρια καὶ ξένα, μετὰ τὸ φράκτο του, μετὰ τὸν ἀ-
ριὸν μύστακα συντεταγμένον ὑπὸ τὰς ἐπανειλη-
μμένας ἐπαφὰς νωποτάτης μαντέκας, κομψὸς,
μυωπαζων, μετὰ ἀρχαίαν φαλάκραν, ὁμοιάζου-
σαν μετὰ ἀνατέλλουσαν ἡμισέληνον εἰς κορυφὴν
δάσους. Ἡθέλησε τὸ ψῆχος τὸ ὁποῖον ἤρχετο
ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς νὰ ἐλαττωσῇ διὰ μᾶς
φλογὸς ἐρωτικῆς. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπλησίασε
τὴν κυρίαν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν πειρόζῃ ἐρωτο-
τροπῶν, ἀρχίσας ἀπὸ τοῦ παίξιμο τοῦ ὅς σὺ ζυγοῦ
καὶ καταλήξας εἰς τὰ ὠραία μάτια τῆς σὺ ζύ-
γου. Ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ μάλιστα ὅτι ἦτο σύζυγος
ἐξ ἀριστερᾶς χειρὸς, ὕψωσε καὶ αὐτὸς, φλυαρῶν
ἀδιακόπως, τὴν ἀριστεράν διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς

τὸ πρῶν καθιστὸς ἓνα βόστρυχον γαλυστερὸν, παραστρατήσαντα τῆς κόμης.

Αἶφνης ἀκούεται ἓν κρᾶχ!

“Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ διαστελλονται. Τί ἀτυχία! Μία χορδὴ τοῦ βιολιοῦ εἰς τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς τοῦ θριάμβου ἐθραύσθη. Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἓνα ἄλλο κρᾶχ δυνατώτερον συνέπεσε μὲ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἦτο κόλαφος μεγάλῃς δυνάμεως κατὰ τῆς φρεσκοξυρισμένης παρειᾶς τοῦ ἐνοχλητικοῦ δανδῆ.

Ἡ κυρία τοῦ καλλιτέχνη στενοχωρηθεῖσα διότι ἡ φλυαρία τοῦ δανδῆ εἶχεν ἀνέλθῃ ἤδη ὅλην τὴν κλίμακα τῆς ἀναιδείας, ὅπως τὸ βιολί τὴν κλίμακα τῆς ἀρμονίας, καὶ ἐπιθυμοῦσα κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς καλλιτεχνικῆς ἀπολαΐσεως νὰ εἶνε εἰς αὐτὰς μόνον ἀφοσιωμένη, εἰς τὸ σπάσιμο τῆς χορδῆς ἀνετινάχθη καὶ ἡ χεὶρ ἥτις ἐπρόκειτο καὶ αὐτὴ νὰ συντείνῃ, δια χειροκροτήματος εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ συζύγου, ἐχειροκρότησε τὸ πρόσωπον τοῦ δανδῆ.

Μετὰ τὸ κρᾶχ τοῦ βιολιοῦ ἐπῆλθε κάποια χασμωδία.

Μετὰ τὸ κρᾶχ τοῦ μπάτσου ἐπῆλθε ἡ σχετικὴ λιποθυμία.

Καὶ ἐνῶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου συνεζήτουν διὰ τὴν νεύρα ἥτις ἔσπασε τὴν χορδὴν, εἰς τὰ παρασκήνια ὠμίλουν διὰ τὰ νεύρα τῆς κυρίας, ἥτις ἔσπασε καὶ αὐτὴ τὰ . . . μοῦτρα τοῦ θαυμαστοῦ της, ὅστις φλυαρῶν ἐθίξε τὴν εὐαίσθητον χορδὴν τῆς κυρίας, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐμελοποίησε τότε εἰς τὰς παρειὰς τοῦ ἓνα σονέτο πέντε δακτύλων!

Ὁ καλλιτέχνης ἔμαθεν ἀργὰ τὸ γεγονός. “Ὁρμησε νὰ θραύσῃ τὸ βιολίον του — δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ πόσες λίρες εἶχε — κατὰ τῆς φαλάκρας τοῦ Δὸν Ζουον, ἀλλ’ ἐκεῖνος εἶχε γίνῃ ἄφαντος. “Ὅταν δὲ οἱ συνάδελφοί του τὸν συνεβούλευον νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐπιτυχίαν του ἐμουρμούρισε ψηλαφῶν τὸ μέτωπόν του.

— “Αἰ! αὐτὴ ἡ χορδὴ! Κατέστρεψε τὸ κονσέρτο μου καὶ τὴν . . . γυναῖκα μου.

Καὶ ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὸ κρᾶχ τὸ διπλοῦν ποῦ τοῦ συνέβη.

ΜΕ ΤΟ ΜΠΑΡΔΟΝ, ΚΥΡΙΟΣ . . .

Ἐ τὸ πρῶτο ψυχὸς προχθές, ἐνῶ ἡ μαγικὴς χορδέλλης τῆς Ἰρίδος ἐσελάγιζαν εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὸ τόξον περιετριγυρίζετο ἀπὸ ἀραιὰ συννεφάκια, μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρον, εἰς τὰ τζάμια τοῦ ὁποίου συνετρίβετο μία τρελλὴ ἀκτὶς τοῦ

ἡλίου, ἐκάθητο συμμαζωμένη, δειλὴ, μὲ κάποιαν ἀόριστον νωγέλειαν. Τὰ μάτια της εἶχον μὲ μίαν παράδοξον ἐπιμονὴν προσηλωθῇ εἰς τὸν βρεγμένον δρόμον. Ταινία μεταξωτὴ ἐτυλίσσετο περὶ τὸν λαϊμόν

Αἶφνης ἀκούεται ἓν κρᾶχ!

Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἓνα ἄλλο κρᾶχ . . .